

petit fons de reserva, una poma per la set curosament guardada en previsió d'aquests luctuosos moments, al demanar un socors per a no morir-se de fam i donar un bocí de pa a sa miserable família, el metge ja deixava de tenir sa condició de sacerdot i àngel tutelar de les llars, per a convertir-se en un mendicant a qui se li tancaven totes les portes tractant-lo pitjor que a un gos, pel qual almenys sempre es té un bocí de pa i una aflagadora carícia.... i llavors començava el trist calvari d'aquests companys que demanaven escassament els socorsos justets perquè sa agonia fos més lenta i no pogués arribar més aviat la mort compassiva a tancar els seus ulls per a fer-los reposar en el somni etern dels màrtirs..... i la vídua no tan sortosa se convertia en un escarràs del treball..... i els seus orfes no podent ésser admesos en el Col·legi del Príncep d'Astúries per tenir comptades ses places i haver-n'hi molts que les sol·liciten, a les primeres llússors de sa intel·ligència, comprenien la injustícia de què havien sigut víctimes i maleïen als mals companys que en llur inconcebible egoisme, eren la causa de sa precària situació.

Aquest cas l'hem vist repetit amb desconhortadora freqüència i *podem, devem i volem evitar-lo.*

Tots nosaltres gastem en coses fútils, plaers o vicis perjudicials, molts més diners dels que cal per a assegurar el pervindre dels companys que en jorn més o menys llunyà poden trobar-se impossibilitats per a tot treball i en la més completa indigència. També tenim, sens necessitat de fer el més petit sacrifici, el mitjà per a assegurar el pervindre de la família si la fatalitat sega la nostra vida. Ens cal solament aunar l'eforç de tots per al benestar de cada u, sens necessitat de crear noves institucions de Previsió, ja que ara podem aprofitar l'oportunitat que ens brinda la *Mutual Mèdica* de Catalunya, assegurant a tots els associats socorsos d'invalidesa i de vida en relació amb les quotes que vulguin pagar.

Ja no necessitaren anar a captar d'ací d'allà una gràcia de caritat i tots els metges podran tenir assegurat el seu pervindre i el de llurs famílies.

¿Com arribarem a aconseguir-lo?

El problema més important de les col·lectivitats mèdiques i una de les causes principals del fracàs de moltes d'elles és llur diversitat i manca d'unitat en la seva actuació. En efecte, de pocs anys ençà a causa del creixent malestar entre la classe mèdica degut a l'escandalós augment del preu en els articles més indispensables per a la vida i poca remuneració dels serveis prestats als particulars, entitas i corporacions, s'anaven creant les més diverses agrupacions de metges per a defensar els interessos dels seus associats. Primerament foren els Col·legis provincials que iniciaren la lluita i malgrat llur oficialitat, protecció del govern i l'obligació d'inscriure's en ses llistes a tots els metges en exercici, fracassaren precisament pel seu mateix encarcament de *cosa oficial* que els ofegava dintre de moltillos esquitits impedit llur actuació enèrgica i àmplia llibertat d'acció.

Després (i la nostra «província» n'és un bon exem-

ple), s'anaren creant altres entitats al marge del Col·legi i primerament els metges titulars, els forenses, els d'igualta, etc., etc., s'anaven associant per a defensar llurs propis interessos, encara que fos en perjudici dels altres companys, fins que en vista de la nul·litat dels seus esforços, sorgí la necessitat imperiosa d'aunar-los per a fer front a les exigències del viure creades per la post-guerra i nasqué poderós, altiu, potent i enèrgic, el SINDICAT.

Al redós d'aquesta bandera que venia a trencar els antics moltillos i rutines, s'acoplaren tot seguit un bell estol de companys ardits i disposats a la lluita i defensa pels nostres ideals; l'apatia i la indiferència tan característiques de la classe mèdica eren les causes primordials del fracàs i calia combatre-les en primer terme. La sindicació fou una forta fuetada que deixondí als abútics i els obligava a bellugar-se desvetllant-los del seu ensopiment.

El SINDICAT anul·lava a totes les col·lectivitats mèdiques similars i per a no deixar indefensos als que tinguessin la dissort de quedar impossibilitats per a exercir la professió i socórrer a les pobres vídues i orfes dels companys morts quasi sempre complint fins als darrers moments llurs deures, fou creada la *Mutual Mèdica* que venia a omplir una necessitat de temps sentida.

L'èxit coronà els nostres esforços i la realitat ha vingut a superar a les quimeres dels més optimistes. La sindicació professional és un fet... La Previsió estén son mantell protector per damunt de la gran família mèdica i els eterns sembradors de discòrdies, els que tot ho aprofiten per a fer-ne escambell que pugui enlairar-los al cim cobejat satisfent llurs concupiscències, s'arrosseguen impoients pel fang de llurs petites passions, enveges i odis mesquins.

Però cal fer més encara; la nostra tasca no és finida; ens cal llimar aspereses i enrobustir l'obra de germanor i companyonia.

Ja tenim organitzada la Previsió en tota Catalunya, ja estan federats els seus quatre Col·legis i actuen de comú acord amb el SINDICAT; ja tenen totes les comarques, Seccions autònomes que obren amb àmplia llibertat. Ara sols manca encarrilar tots aquests esforços i unificar l'actuació de conjunt. Amb aquest fi les tres entitats cabdals, les *úniques* que poden satisfer totes les nostres aspiracions, o siguin la Federació Catalana de Col·legis de Metges, el SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA i la *Mutual Mèdica*, han d'ésser les tres branques d'un mateix tronc, nodrides amb la mateixa saba i encarregades cada una de funcions pròpies i ben determinades. El SINDICAT ha de cuidar-se de l'actuació de conjunt i sobre tot, de totes aquelles qüestions incompatibles amb l'oficialitat dels Col·legis. El Col·legi serà el representant de la classe mèdica davant dels poders constituïts i el portaveu de les nostres aspiracions. La *Mutual* s'encarregarà de socórrer a tots els metges invàlids i protegir a llurs vídues i fills. Tot això és factible de posar-ho en pràctica mitjançant un petit